

VĚTRNÍK

Ročník 55.

Pondělí 7. října 2024

číslo 4.

Kdyby byli všichni krásní, to by se to spojovalo

V neděli na schodech Krakonošova divadla vítali hned dva hosty: DS Klicpera Sadská a herečku Chantal Poullain. O slovo se podělili Vladimír Vodsedálek za přípravný výbor KDP a Jaromír Kejzlar za SČDO.

Vláda nejprve popsal zeměpisné uspořádání obce Sadská včetně počtu obyvatel a historie vzniku, působení i přejmenování divadelního souboru. A pokračoval: „Vy jste u nás letos počtvrté. Vždycky hledám nějakou souvislost v návštěvách souborů, ale u vás je to těžké. Vše začalo v roce 1999, kdy jste přijeli se *Dvěma muži v šachu*. Po čtyřech letech jste přivezli *Druhou mízu*. Řekl jsem si, že teď budete jezdit častěji. Ale ne, vy jste si dali pět let přestávku a dorazili jste s hrou *Věrně tvůj*. Napadlo mě, že se pauzy budou o rok vždy prodlužovat. Podle toho vzorce jste měli přijet v roce 2014, ale vy jste přijeli až v roce 2024, tedy po 16 letech. Jestli to bude takto pokračovat, tak příště přijedete až za 27

(Pokračování na stránce 4)

pondělí 7. října 2024		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
9:30	O pejskovi a kočičce	velký sál
	Vysoké nad Jizerou	
11:30	loučení Sadská	malý sál
13:00	Dílna SČDO	hasičovna
13:00	KDP mladým	Aktiv
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Mnich	před divadlem
16:00	Shortfingers	před divadlem
18:00	Naše fabrika	malý sál
	Brněnec	videozáznam
20:00	Modelka XXL	velký sál
	Mnich	
22:00	Začarovaný les	malý sál
	Vysoké nad Jizerou	
22:00	Seminář KDP	půdička
23:00	večírek Mnich	malý sál

Recenze: Milan Schejbal

Michael A. Miller: *Není důvod umírat*

DS Klicpera, Sadská

Není důvod umírat, aneb jak nepsat a nehrát hru

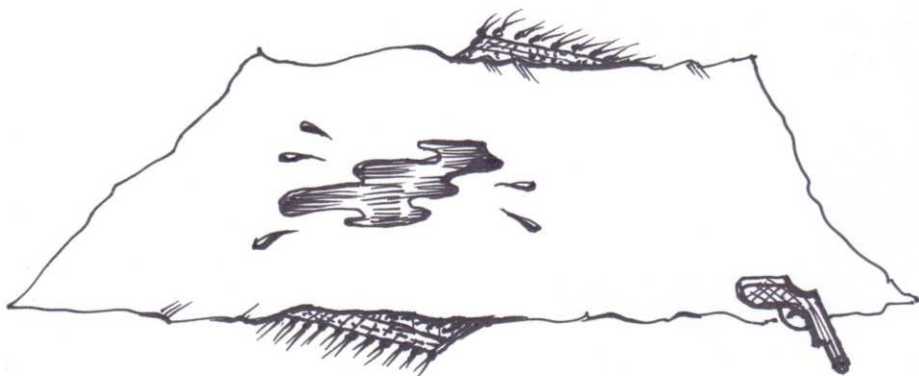
Divadelní spolek Klicpera Sadská přijel na KDP 2024 se hrou údajně oceňovaného amerického autora Michaela A. „Sashy“ Millera *Není důvod umírat*. Text hry, respektive Marií Hamerovou do češtiny přeložený originál hry, však jeví znaky nepřilíživě důsledné práce dramatika, kterého sice políbila múza a on dostal nosný nápad, nicméně stejně nevěděl, co s ním udělat. A zůstal spíše u nerozvinuté anekdoty.

Režisér Jan Pleskač svým re-

žijním uchopení jen dále podtrhuje nedostatky předlohy. Představení naštěstí nebylo příliš dlouhé, ale po úvodních čtyřiceti minutách, v jejichž průběhu se téměř nic nedělo a valná část publika jevila tendenci ke spánku, zazněl výstřel, který skutečně spáče probudil. Mohla by se však probudit i režie a začít důsledně pracovat s přece jen jakž takž existujícím potenciálem pro žánr hry ve hře, chcete-li detektivky v detektivce. To by však vyžadovalo dramaturgicky vyložit postavy a určit každé z nich úkol, který je zapotřebí v inscenaci plnit.

Do příběhu spisovatele Tomáše, dlouho marně čekajícího na spásný tvůrčí nápad, vepsal autor spisovatelovu ženu Kláru, jejího milence, Tomášova kamaráda Alberta, a sousedku z domu, mladou ženu Ninu Kaplanovou. V představení diváci sledovali v podstatě téměř odříkávaný text jak u představitelky Kláry Marie Hamerové, tak u obou mužů, u Štěpána Desenského (Albert) a Jana Nováka (Tomáš). Co se Niny Kaplanové v podání Zuzany Babecové týká, není vůbec jasné, jestli jde o postavu ze hry ve hře,

nebo o reálnou sousedku spisovatele.

V dobré detektivce jsou od začátku hledané odpovědi na otázky postupně nalézány. Tady otázky spíše zůstávají, ba dokonce se v průběhu dále množí. Zmatený divák se ptá: Ví Tomáš o tom, že ho žena podvádí, nebo to neví? Jsou milenci přesvědčení, že byli prozrazení, a tedy je čeká jistá smrt? A jak je to s tou sousedkou, se kterou si Tomáš očividně stále více rozumí?

O herectví jako takovém je zde také problém mluvit. V originálním textu je na začátku zmínka o tom, že Klára se snaží svádět manžela. Až na dvojí Klářino přehození nohy přes nohu vleže na lenošce se ovšem žádné svádění neděje. Marie Hamerová v případě Kláry by však mohla mít velkou

hereckou příležitost: odehrát roli ženy, jejíž muž ví, že je mu nevěrná, a teď se blíží okamžik jeho trestu za nevěru – její smrt. Tito tři zmínění představitelé však buď nevědí, co mají hrát, nebo to, co mají odehrát, je nad jejich síly.

Nina Kaplanová v podání Zuzany Babecové se od ostatních postav poněkud odlišuje živostí a chutí, se kterou se pohybuje po jevišti. Je to však spíše prozrazování osobního naturelu herečky než odevzdávání vyžadované role.

Kostýmy zejména ženským představitelkám práci spíše komplikují.

Komedie *Není důvod umírat* by nakonec mohla být hereckou lahůdkou. Z důvodů výše popsaných však bohužel nebyla.

KDP mladým

Naším třetím představením byla hra *Není důvod umírat*, která nám zatím byla tematicky nejbližší.

Oceňujeme scénografi pro její jednoduchost a účelnost, prostředí moderního bytu korespondovalo se současnými kostýmy. Hudební složka se nám zdála vhodně umístěná a podpořila atmosféru daných situací.

Žánr komediálního thrilleru byl naplněn, zůstali jsme v napětí až do úplného konce. Povšimli jsme si však nekonzistence překladu, docházelo ke střídání obecné a spisovné mluvy.

Představení mělo příjemné svižné tempo a viděli jsme téměř realistické herectví.

Děkujeme za napínavý a příjemný zážitek.

#KDPmladym
#nechcemevicerotiky
#vitekbytonavrhlinak
#necopronas

Půdičkáři

Klady: scéna, ucházející téma - anekdota

Mínusy: herecké výkony, dramaturgicko-režijní koncepce, kostýmy

Hlasování diváků:50

(Pokračování ze stránky 1)

let,“ zamyslel se Vláda Vodsedařek.

Pak připomněl, že DS Sadská je pořadatelem krajské přehlídky a letos proběhl její 24. ročník. „Úplně jste ale nevyužili domácí prostředí. Čekal bych, že se do Vysokého necháte nominovat častěji. Je to jen nějakých 16,6 %

úspěšnosti,“ podotkl Vláda, který však byl na druhou stranu potěšen, že do Sadské ještě nepronikla korupce.

Poté přivítal i hvězdného hosta přehlídky, herečku a šansoniérku Chantal Poullain. Zmínil její životopisná data i filmografii a připomněl, že loni získala nejvyšší francouzské vyznamenání, Řád čestné legie za roz-

šiřování česko-francouzské spolupráce v oblasti kultury a rozšiřování přátelství mezi oběma národy. „Myslím, že bychom potřebovali víc takových Chantal. Tuším, že dnes převažují ti, kdo nejen národy, ale i společnost rozdělují. A kdyby byli všichni ještě tak krásní jako paní Chantal, to by se to spojovalo, že,“ dodal na konec s úsměvem Vladimír Vodsedařek.

Rychlorozhovor 30 minut před představením

Na naše rychlé otázky odpovídal režisér představení *Není důvod umírat* Jan Pleskač.

Pár desítek minut před začátkem jste na scéně v družném rozhovoru. Co řešíte?

Ladíme poslední detaily, rozjezd představení, nástupy, odchody. Je to zas jiný prostor, musíme si vše ujasnit.

Je ta půl hodina tak akorát? Není už pozdě?

Je to akorát, všichni to mají čerstvě v hlavě, stihli jsme i hlavovku.

To jste poctivý soubor.

Děkuji, že to někdo vyslovil.

Jak dlouho se zdržíte?

Přijeli jsme v sobotu, odjedeme v pondělí. Na vyhlášení se já ještě vrátím.

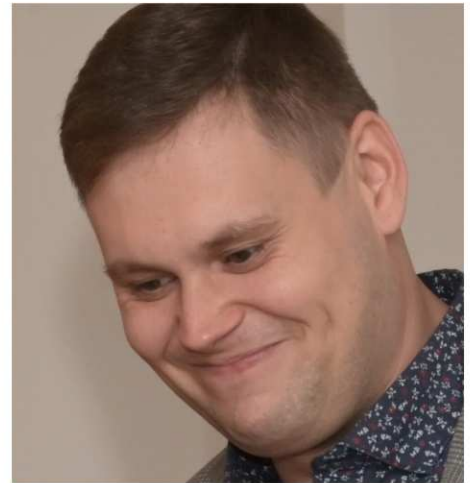
Co jste ochutnali v naší hospůdce?

Tady v divadle chlebičky, venku to byl zmrzlinový pohár.

A co nejvíce teklo proudem?

Tak samozřejmě voda s citrónem, perlivá voda a kafe.

(fry)

Nechápu, že někdo zapomene svou řeč

Nedělní odpoledne patřilo besedě s hvězdným hostem. Tím na 55. ročníku KDP byla herečka a šansoniérka Chantal Poullain. Celou besedou pak moderoval muzikant Pavel Kaiser.

Povídání plynulo v příjemné atmosféře, Chantal se nebránila otázkám publika a prohlásila, že neexistuje blbá otázka. Vyprávě-

la o vtipných situacích, do kterých ji dostávají slova, jejichž význam je velmi rozdílný v češtině a ve francouzštině, o svých divadelních projektech, o lásce k šansonnům. Zmínila drobně exmanžela Bolka Polívku i svého syna Vladimíra, na kterého je velmi pyšná. A ačkoliv ji nedělá problém hrát s Bolkem, do společných divadelních projektů se svým synem se nehrne. „Film možný je, ale divadlo ne. To je nebezpečné,“ konstatovala s úsměvem.

Rozhodnutí odejít do tehdejšího Československa nelituje, v Česku žije ráda, je tu doma. „Mám tu rodinu, ale žiju si na svém francouzském ostrově v Česku. Poslouchám zprávy ve francouzštině, čtu knihy francouzsky, do rodného jazyka si překládám scénáře, abych se do

postavy správně naladila. Když pak přijedu domů do Francie, nikdo nepozná, že žiju jinde. Nechápu, že někdo zapomene svůj rodný jazyk," zamyslela se.

Velkou radost ji udělalo setkání s Krakonošem. „Slyšela a četla jsem o něm, ale poprvé jsem ho viděla. A mám s ním i fotku,“ usmívala se herečka. Po besedě pak podepisovala svou novou, v pořadí druhou knihu *Život na kolotoči*.

(jn)

Tam na horách znělo i na hřbitově

Každý rok předchází zahájení přehlídky vzpomínka na ty, kteří už se na to naše divadelní hemžení dívají shora. Návštěva místního hřbitova je vždy spojená nejen s položením květin, ale i s tradiční písní, řekla bych téměř jakousi hymnou KDP *Tam na horách*. Minulý týden k nim přibylo další jméno. Možná se vám hned nevybaví tvář, protože nešlo o herečku, ale o dobrou duši, která se pohybovala hlavně v zákulisí. Anebo pekla sejkory. Svou pouť na tomto světě ukončila minulý týden nejstarší členka DS Krakonoš Věra Rónová, bylo jí krásných 94 let.

(red)

Letos přišli pozdě

Také se vám zdá, že letos se s tím počasím Krakonoš zatím příliš nevycajchnoval? Poslední roky na lid ochotnický shlížel vlídnou tvář, silné větry nechal schované a pouze na časná rána navařil trochu mlhy.

Letos však je nebe ukňourané a nad návštěvníky KDP roní drobné slzičky. A redakce Větrníku už zná ten pravý důvod. Ředitelka Svatka s doprovodem se totiž o den zpozdila a s pokornou žádostí o pěkné počasí a štamprličkou rumu přišla za Krakonošem až v sobotu odpoledne. Pán hor sice úplateček přijal, ale kdo ví, zda byl dostatečný. Neboť zatím nijak účinný nebyl. (jn)

Pojďme se bát v lese

V pondělí zve loutková scéna DS Krakonoš všechny na noční představení pohádky *Začarovaný*

les. Ta v malém sále/hospůdce U obnovené opony začíná ve 22 hodin. Lístky budou k dostání

před začátkem u dveří do sálu. Celý výtěžek ze vstupného pak poputuje na konto sbírky pro Vojtu. (red)

Kašpárkovo pozvání

100 let tady žiju,
Na nitkách se pohybuju,
Chceš mě vidět?
Tak k nám přijď.
Zahraju ti na dětský cit.
Poškádlím i bránci,
vyženu chmury na srdci.
Možná malý, ale velký duchem,
rozpohybujeme svět divadelních prken.
Zahrajem si/ti s radostí
dětský svět beze lstí.
Kde nás najdeš?
Jako vždy,
za oponou Havlase Pavlaty.

Magda Pohanková

Být principálkou znamená dělat od všeho trochu

Loutková scéna ve Vysokém nad Jizerou slaví 100 let. Velká sláva proběhla v polovině července. Atmosféru zachycuje speciální vydání *Větrníku* (které je ke koupi v krámku u vchodu do divadla), a pak fotky i videa na facebooku. Principálkou vysokých loutkářů je Magda Pohanková, která čtenáře *Větrníku* zve do muzea na výstavu.

Magdi, v sobotu jsi při vítání Boleradíc převzala vzácný dárek. Co to bylo?

Dostali jsme historickou loutku z jejich archivu, je to devadesátiletý skřítek.

Kam ho dáte?

Musíme vymyslet nějaké čestné místo. Možná na malém sále, aby skřítek každý viděl.

Od jakého roku jsi principálka?

Od roku 2011. V tom roce totiž umřel táta a já pak už vedla vánoční představení.

Sama ses přihlásila nebo tě někdo nominoval?

V té situaci, která nastala, to byla asi nejlogičtější a nejjedno-

dušší varianta. V souboru v té době byli jak pamětníci, tak opravdu mladí loutkoherci, kteří ale neznali naše hry, fundus a historii. Já vlastně byla nejstarší z nejmladších. U loutek jsem od pěti let a hodně věcí si pamatuji.

K loutkám tě přivedli rodiče?

Rodiče a děda, s ním jsem připravovala loutky i scénu. Hry, které se tenkrát hrály, jsem znala nazpaměť, takže později, už jako principálka, jsem mohla některé obnovit a zařazovat do repertoáru.

Jaká je tvoje první vzpomínka na loutkové divadlo?

Hrál se *Začarovaný les*, posadili mě na bidýlko, pomáhala

jsem s bludičkami a motýlky. To je taková moje první vědomá vzpomínka.

Co znamená být principálka? Je to více vedoucí souboru nebo režisérka?

Úkoly se dost prolínají, takže od všeho trochu. Obnovuji a připravuji hry na novou sezónu, oslovuji loutkoherce, svolávám zkoušky, kontroluji loutky a rekvizity. Ale sama sebe beru jako režisérku.

Jsi více vodič nebo mluvič?

Vodič. Mluvič, když je opravdu nouze, sama se na mluvení her moc nehrnu.

Jaká je tvoje nejoblíbenější hra?

Máme deset her, vždycky je to

ta, kterou máme na repertoáru. Mám ráda *Začarovaný les*, *Bezhlavého rytíře* a *Oslíčku*, *otřes se*.

Kolik je vás celkem?

Loutkářů kolem patnácti, ale musíme připočítat kuchyňku a pokladnu, to je dalších asi sedm lidí. Ne vždy hrají všichni, musím vybírat i podle toho, kdo umí vodit a mluvit. Asi tři herci umí obojí zároveň.

Hrajete jen na své domácí scéně?

Převážně. Na Vánoce bývá obnovená premiéra jedné hry. Termín se hledá na konci roku podle toho, co se hraje na velkém divadle. Důležité jsou pak jarní prázdniny, únor a půlka března každé úterý. Dříve jsme hráli i v létě, ale od toho jsme upustili. Bylo čím dál tím víc náročné o letních prázdninách sehnat herce.

Ven, na štace, vyrážíte?

Ano, ale cesty mimo Vysoké už omezujeme. Loutkám a scéně je 100 let a každá větší manipulace a převozy mají vliv na jejich křehkost.

V létě při oslavách tu byl Mi-

chal Drtina, šéf Loutkářské Chručimí, a pozval vás na příští ročník tohoto loutkářského svátku. Tam pojedete?

Pozvánka nás potěšila, je to v plánu, ale musíme se ještě přesně dohodnout. Jak už jsem říkala, hrát v létě je složitější, protože většina z nás pracuje v zemědělství, lesnictví nebo manuálně na směny. Uvidíme.

Zajímá mě, jestli k těm vašim stoletým loutkám občas přibude i další, novější?

To ne, máme soubor loutek, o které pečujeme. Když jsem přebírala divadlo, podařilo se nám dosáhnout na granty na záchranu a obnovu loutek. Vytvořit novou loutku zabere neuvěřitelné množství času.

Loutky teď dostaly i nové kostýmy, že?

Ano, řekli jsme si, že když máme loutky opravené a zkontrolované, že si zaslouží i nové oblečení.

Je to výměna kus za kus, tedy to samé oblečení, ale nová látka, nový střih?

I v tomto se snažíme trochu

posunout. Dám příklad. Když je loutka mladé dívky, tak její šaty neděláme úplně moderně pro naši dobu, ale novodoběji, než které měla na sobě dosud.

Bývá vám při hraní na vaší scéně těsno a vedro?

Vedro v létě bývá hodně, to je pravda. Prostor je těsnější, ale vždycky se tam poskládáme. Někdy je to na úkor hracího prostoru loutek.

Zkoušeli jste si ve Vysokém i práci s jiným typem loutek?

Samozřejmě, že známe maňasky nebo javajky, ale ve Vysokém máme své loutky a není důvod pořizovat a pracovat s jinými.

Jak pracujete s hudební složkou?

I to je různé. Máme foukací harmoniku, bubínek a podobně. Část hudby je reprodukována.

Kde vlastně skladujete loutky a kulisy?

Vše je v budově divadla za kuchyňkou. Za scénou, která je vidět z hospůdky. My musíme projít kuchyňkou a vstupujeme do zákulisí. Jsme na úrovni propadla

a v úrovni hlavy je podlaha scény. Loutkoherci musí po schůdkách výš, aby mohli vodit.

Čtenářům bychom měli připomenout, že vyšla kniha ke 100 letům loutek.

Ano, moje mamka napsala knihu a v ní je úplně vše. Tedy až na jednu drobnost. Chybí v ní fotka loutky prince, protože byla zrovna na opravě. Knížka je k do-

stání v přehlídkovém krámečku u hlavního vchodu.

Jaká budou nejbližší představení?

Tady na přehlídce hrajeme v pondělí v deset večer na malém sále *Začarovaný les*. Po přehlídce začneme plánovat Vánoce a jarní prázdniny. Letošní obnovenou premiérou je *Pohádka naruby*, kde si princezna sama vybere

manžela.

Moc děkuji za příjemný rozhovor.

Děkuji a s dovolením všechny zvu do muzea, kde je nádherná výstava našich loutek. Přípravy zabraly hodně času a myslím, že naše loutky, scény i dobový materiál stojí za návštěvu.

(fry)

Vyrovnávací dluhopis

Vyrovnání dluhu požaduje DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou po DS bratří Mrštíků Boleradice. Předmětem sporu je žena, herečka a hosteska, kterou DS Krakonoš údajně vychoval a boleradický soubor Vysockým odloudil. Navíc podle slov Honzy Hejrala jim rodí

i nový divadelní potěr. „Žádáme náhradu,“ hřímal na nedělním loučení s Boleradickými Honza a dožadoval se tamní typické sli-
vovice.

„Eliško, oni tě chtějí vyměnit za chlast!“ pohoršovali se Bole-

radičtí. Nicméně nakonec došlo k dohodě mezi oběma divadelními soubory. Smlouva byla uzavřena ústně a stvrzena podáním ruky. Zda se Vysočtí dočkají jejího skutečného plnění, zůstalo redakci utajeno.

(red)

Boleradice žádají méně testosteronu

„Díky, že jste přijeli, zahráli, popili a přivezli výborný burčák,“ řekl Honza Hejral při nedělním loučení s DS bratří Mrštíků Boleradice a připomněl, že poprvé byl soubor na vysocké národní přehlídce v roce 1982.

Možná i proto, že jde o soubor, který ve Vysokém účinkoval už opravdu mnohokrát, dostal od

pořadatelů hned dvě hostesky, Aničku a Katku. Anička tedy zatím nemluví, vyjadřuje se pouze

pantomimicky, ale během několika během několika souborů se i to změní. Katka soubor popsala jako

velmi organizovanou jednotku, na kterou nelze ani nic napraskat. Jsou tak organizovaní, že neměli žádné časové ztráty na cestě, naopak přijeli o dvě hodiny dříve, kdy Katka ještě luxovala.

„Vzhledem k jejich spořádanosti a organizovanosti mě proto překvapil jejich večírek po představení, ze kterého jsem musela odejít už ve 2.30, ale zanechala jsem zástup,“ dělá Katka. Zástup, rozuměj Anička, odešel ve 4.30, zbytky souboru však zpívaly pod altánem na vysokém náměstí ještě v 5.30. „Už teď se na vás těším zase příští rok. Jste moje srdeční záležitost, neboť jen díky vám jsem odmaturovala z češtiny, protože jsem měla našprtáný *Rok na vsi*, se kterým jste tehdy k nám na přehlídku přijeli,“ uzavřela hosteska Kateřina Kubátová.

Když dostala slovo Iva Kahou-

nová, režisérka souboru i aktuální soutěžní inscenace, měla několik připomínek:

1. Hosteska nám 3x nevzala telefon, protože luxovala

2. Tatáž hosteska šla spát dřív než my

3. A ta nejdůležitější připomínka – my emancipované ženy se cítíme v útlaku, protože porota je samý testosteron. Požaduje-

me, aby polovina příští poroty byla ženská.

Čtvrtá připomínka se týkala mě, konkrétně informační brožury, do které se zřejmě vloudil tiskařský šotek a zaměnil jméno představitelky uklízečky. Uvedené jméno byla nějaká úplně cizí ženská, správně tam mělo být Slávka Chalupová. Moc se omlouvám.

(jn)

Stoprocentní chlap pro domácnost

Tak se nazval nestor ochotnického divadla Dušan Zakopal, kterého Honza Hejral vyvolal k nepřipravenému přípitku při loučení s Boleradickými. Dušana však nikterak nezaskočil.

„Když není žena, stane se z chlapa stoprocentní mužský pro domácnost a přiznám se, milé dámy, já to nějak nestíhám,“ přiznal Dušan, který celou sobotu až do slavnostního zahájení chodil v boleradickém tričku. V neděli už zvolil běžný oděv. „Boleradice jsou můj srdeční soubor. Dlouho jsme tam porotcoval, *Rok na vsi* byla jedna z nejkrásnějších inscenací, které jsem kdy zažil. A že jsem od těch 15, co jsem u divadla, něco zažil. Přeji vám proto vše dobré a ať zase zvednete ten prapor boleradické kvality,“ pozvedl sklenku na počest Boleradických Dušan Zakopal z Ostravy.

(jn)

Vysocký nemráti

Závěr každého loučení patří osazenstvu divadelní kuchyňky, které odjíždějícímu souboru zazpívá píseň o nemrátech. A my jsme si v redakci řekli, že by bylo přínosné otisknout text písně, aby sbor v malém sále byl mohutnější. A tak tady jej máte, samozřejmě v kerkonošském nářečí:

Polle starý pouěsti, prauda je prej ta,
že Vysokej založil Haulas Paulata.
Do Prahy ke knížeti medvědiště hnal,
kníže mu pak za to kus kopčištěte dal.

Ref.:
Vysokej se nezráti,
ať žijou Nemráti, Nemráti,
Vysokej se nezráti,
ať žijou Nemrá-Nemráti!!!

Baračiště na kopci, to je vejhoda,
nikdy ho nevytopí veliká voda.
Eště jednu vejhodu, máme tad ušak,
to že u nás nikoho nepřejede vlak.
Ref.
Krásnej pohled na hory, když se podíváš,
tak celý Kerkonoš jak na dlani máš.
S krakonošáky potom, když se loučíváš,
tak si s nima písničku rád zakokerháš.
Ref.

Za přehlídkové nitky ze zákulisí tahá generální prezident Stanislav Mareš

VOBSKOČÁK byl a stále je korupční spolek působící hlavně na KDP ve Vysokém nad Jizerou. Občanské sdružení prakticky vzniklo v roce 1980, kdy na přehlídce hrál domácí soubor a nebyl nikdo, kdo by ho před budovou divadla přivítal. Název znamená Vysokého přátelé Obzvláště Budovatelská Společnost Kumštýřů Ochotnictva Českého A taky hlavně Krakonoše divadla přátelé. Platidlem VOBSKOČÁKŮ je rum. Po úmrtí Jiřího Hlávky, pravého půlpresidenta, se kompletního vedení ujímá Stanislav Mareš, který sám sebe povýšil do generálského prezidentství.

Pane presidente, už víš, jak spolek bude fungovat v nejbližších dnech, měsících i letech?

Když už, tak pane generální presidente. Zvolil jsem se sám, ve stanovách máme napsáno, že si každý může dělat, co chce.

Gratuluji. Stanovy jsou někde dohledatelné?

Stanovy jsou pochopitelně utajené, ale existují, to mohu potvrdit.

Jaké jsou tedy nejbližší plány?

Ve čtvrtek 10. října máme na přehlídce normální valnou hromadu a budeme volit druhého prezidenta, protože pravá půlka zemřel. Čekáme, že někdo navrhne druhého. V tomto věku si ale člověk nemůže být ničím jistý.

Takže se opět změní tvá funkce?

Kdepak, já, jako generální, zůstanu sám sobě si, na tom se

nic nemění. Bude existovat pravý prezident, ten bude opravdový.

Jaké budou jeho pravomoci?

Pochopitelně ho nastrčím tam, kde bude potřeba. Kde bu-

dou problémy, tam půjde on, aby si to odskákal.

A ty budeš dělat co?

Tahat nitky, to je asi ten správný výraz.

Kolik členů má letos VOBSKOČÁK?

Letos je to 42 členů. Většinou se ale nesejdeme. Mnozí po někom pošlou peníze. Třeba dva členové loni poslali peníze a až letos dorazily.

Jste otevření revoluci a evoluci?

Revoluce je jasná – chceme více a více a více příspěvků.

V čem je problém?

Stárneme. A nejvíce mě mrzí, že počet členů z Vysokého, kteří jsou našim zasedáním nejbližší, už v té aktivitě taky polevili.

Příspěvkem jsou peníze?

Jasně, peníze, které stejně zůstanou tady na KDP. Pořídíme pět

flašek rumu v koši.

Takže to je ta revoluce.

Přesně, je nutné bouchnout dveřmi, někoho vyhodit a vše udělat jinak.

A ta evoluce, jemnější cesta?

Najít někde nové lidi, ale to je složité. Všichni mi tvrdí, že dávat stovku nebudou, že ji tady raději utratí. To sice nespadá do evoluce, ale je to pr*se*.

Moment, já jsem myslel, že musím být někým přizvaný, jinak nemám šanci se k vám dostat.

Přesně. Já tady nemám čas sedět a někoho lákat, aby vstoupil mezi nás, že uděláme nějakou bl-

bost. To mimochodem máme taky ve stanovách, že děláme kraviny, blbosti a vystupujeme. Ale jo, jestli něco chce, ať přijde.

Opravdu? Stačí přijít, zaplatit sto korun a jsem tam?

Vyplácneš stovku, ale ve stanovách je taky, že při vstupu musíš dát flašku rumu. Za to pak dostaneš odznak.

Takže tento rozhovor slouží jako náborová kampaň.

Jasně, udělej kampaň, otiskni to všude, nejlépe i v Rudém právu.

Tučně?

Tučně.

(fry)

**Vážení VOBSKOČÁCI,
svolávám valnou hromadu
na čtvrtek
od 17 hodin opět u KÁCI
(U ALBÍNY)**

Program:

- 1. občerstvení**
- 2. zpráva o hospodaření, o lahvicích rumových**
- 3. volba nového Pravého prezidenta**
- 4. diskuze nebude.**
**svolává Generální prezident
Standa**

Přišlo do redakce

Moje poprvé: milé, radostné i trochu hořké

Vysoká přehlídka mě dlouhou dobu mýjela, a to i přes vazbu na Jardu a Helenu Vondruškoví, od kterých jsem na KDP slyšel jen samou chválu. A nejen od nich. Z různých důvodů jsem odolával a až letos konečně okusil. Bohužel jen na tři dny, když nepočítám čtvrtěční návrat s komedií A do pyžam.

O to víc jsem nasával. A tím nemyslím alkohol, i když toho tu bylo také dost. Mluvím o poznání. Všechny možné rituály, půdičky, KDP mladým, galerie Tylů i výstava u příležitosti výročí 100 let vysokých loutkářů. Spousta otázek a odpovědí, novinek a překvapení. Čas mi tu zpomalil. V kontextu mého hektického životního stylu jsem to velmi otevřeně přijal a užíval si to do poslední možné chvíle.

Marcela Plíhalová - lektorka KDP mladým - v nedělním třetím čísle Větrníku hovořila o důleži-

losti naslouchání. Mladí starším a naopak. To ještě nevěděla, co přinese dopolední rozbor. Po hodnocení poroty, kterému auditorium bedlivě, v tichosti a s úctou naslouchalo, dostal slovo zástupce KDP mladým. Po prvních několika větách (nekonfliktního charakteru, podávaných ve slušné podobě) se ze strany auditoria začalo dostávat posměšných komentářů a narážek. To studenta semilského gymnázia jednoznačně vyvedlo z míry a uvrhlo do nepohody. Ztratil nit, hlas a i s nabývajícím ruchem sálu těžko navazoval.

Komentáře a narážky jistě nebyly od všech přítomných. Nechci házet všechny do jednoho pytle ani ukazovat na někoho konkrétního. Do svědomí ať si sáhne každý sám. Vzniklá situace mě velmi zamrzela a dopoledne ve Vysokém nad Jizerou mi

trochu zhořklo. Nevydržel jsem to a na místě do placu hodil výzvu, prosbu o naslouchání. Tohle mi prostě není lhostejné. Obzvlášť když vidím, že mladí v jizerské oblasti o divadlo mají zájem. Svůj čas investují do přehlídky, kde sbírají cenné zkušenosti, učí se formulovat své postoje či pocity a kdo ví, třeba si i utváří vztah s místem, do kterého se budou vracet dalších 40 let tak jako plno současných bardů a stálic. Disrespekt vůči názorům kteréhokoliv účastníka - nyní bez ohledu na věk - nejenže narušuje harmonii festivalu, ale brání vzájemnému obohacení a pochopení.

Naslouchejme si a respektujme se. Jen tak můžeme společně budovat silnější a soudržnější společnost. Nejen tu divadelní.

*Tomáš Čivrný člen DS VOJAN
Libice nad Cidlinou,
šéfredaktor portálu Divadelník.cz*

100 let loutek ve Vysokém

Součástí historie Divadelní spolku Krakonoš ve Vysokém nad Jizerou je od roku 1924 také loutková scéna. V přehlídkovém Větrníku vám, milí čtenáři, přinášíme na pokračování příběh vysockých loutek. Celý je zaznamenán v knize Svatky Hejralové Tenhle svět nás ještě potřebuje.

(...) Loutková představení oživovalo vystoupení tzv. Mladých houslistů, žáků Františka Bouzka, později i dospělých muzikantů. Teprve v roce 1969 je nahradil flašinet, pořízený v roce 1929 za pouhých 355,- Kč. Jako první na něj hráli otec a syn Josefové Hejralovi dne 3. 7. 1969 při 35. výročí loutek. Pak se flašinetu ujímal, kdo měl volno. Nejčastěji si jeho výrazné melodie starší generace spojí s postavou pana Josefa Kučery, který má dnes svého nástupce Karla Bártu ml. I v současnosti je flašinet neodmyslitelným symbolem vysockých loutek a láká malé i velké do divadla. Kdo přesně vedl od počátku loutkový odbor, nelze vyčíst ani ze starých zápisů. Od roku 1932 se za loutkáře objevuje jméno Karel Špika, pak od roku 1935 Josef Vodsedálek, ale jako pokladník. Jeho v zápisech loutkářů roku 1938 střídá Jaroslav Hejral, aby ho nahradil roku 1959 bratr Josef Hejral st. a po dvaceti letech pak jeho syn Jan Hejral st. V současnosti pomyslné žezlo vedení nad zhruba patnácti členy je od roku 2012 v rukou jeho dcery Magdalény Pohankové, které se podařilo soubor výrazně omladit. Její neterň Anička je pak pátou generací řídící se heslem, umístěným nad malovanou oponou „BYLI JSME A BUDEM!“ V letech 1979 – 84 organizovali vysočtí díky svému zázemí okresní loutkářské přehlídky a sami se jich také účastnili. Loutkové soubory se sjely z Modřišic, Turnova, Semil, Lomnice nad Popelkou a sehrály 21 představení. Pořadatelem byl okresní výbor SČDO, spolupořadatel Divadelní spolek Krakonoš. Úspěch u porot byl nevalný, o to větší ohlas se našel u diváctva (...).

úterý 8. října 20234		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
9:30	Tarsan - muzikál o Pavlovi z Tarsu	velký sál
	Zbraslav	
11:30	loučení Mních	malý sál
13:00	KDP mladým	Aktiv
13:00	Dílna SČDO	hasičovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Zbraslav	před divadlem
15:00	vítání Popůvky u Brna	před divadlem
16:30	Tarsan - muzikál o Pavlovi z Tarsu	velký sál
	Zbraslav	
20:00	Pozor, zlý pes	velký sál
	Popůvky u Brna	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Zbraslav	malý sál
22:00	večírek Popůvky u Brna	malý sál

Větrník, zpravodaj 55. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.